

РЕШЕНИЕ

№ 85

гр. С., 05.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С. в публично заседание на десети февруари през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Трифон Ив. Минчев

при участието на секретаря Стойка Ив. Нанева
като разгледа докладваното от Трифон Ив. Минчев Търговско дело №
20255500900244 по описа за 2025 година

Производството е с правно основание: чл. 432 от КЗ и чл.45 и чл. 52 от ЗЗД.

Образувано по искова молба от С. С. К.-З. с ЕГН *****, с постоянен адрес гр. К.** против „З.“ АД, с ЕИК **, със седалище и адрес на управление гр. С.** с правно основание: чл.432, ал.1 от КЗ, вр. с чл.45, ал.1 от ЗЗД, вр. с чл.429, ал.3 от КЗ, вр. с чл.86, ал.1 от ЗЗД и цена на иска: 80 000 лв. (осемдесет и хиляди лева) за неимуществени вреди и 2809.00 лв. (две хиляди осемстотин и девет лева) - за имуществени вреди.

В исковата молба е изложено, че на 05.03.2024г. около 09:45 водачът Н. И. К. е управлявал електрически тролейбус от градския транспорт марка „Шкода“, модел „26ТР“ с инв. № **, обслужващ градска линия №2. Автобусът се е движил по бул. „**“ в гр. С., в посока север. При достигането на спирка „Т.“, водачът спрял, за да слязат и да се качат пътници. На същата спирка ищцата С. З. се качила през средната врата (втора), и се хванала с лявата си ръка за първата тръба, която се намирала до първата седалка в ляво, като правостояща. След затварянето на вратите, водачът на тролейбуса потеглил рязко. Под действие на инерционната сила, ищцата политнала назад и паднала на пътеката на дясната си страна. В резултат на този удар ищцата е получила наранявания в областта на десния крак и главата.

За станалото ПТП било образувано ДП № 1228-зм-72/2022г. по описа на ОД на МВР - С. и пр.пр. № 2273/2024 г. по описа на Районна прокуратура - С.. С протоколно определение от дата 22.05.2025г. по АНД № 1283/2025 г. по описа на РС С., съдът е одобрил споразумение, с което Н. И. К. се е признал за виновен за това, че на 05.03.2024 г., в гр. С., при управление на моторно превозно средство - електрически тролейбус, обслужващ градския транспорт, марка „Шкода“, модел „26ТР“ с инвентарен номер № **, нарушил правилата за движение, визирани в Закона за движението по пътищата /ЗДвП/, а именно: чл. 20, ал.1 от ЗДвП - „Водачите са длъжни да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват“, чл. 132, т.2 от ЗДвП - „При превозване на пътници водачът е длъжен преди потегляне и по време на движение да осигури всички условия за безопасното им превозване“ и по непредпазливост е причинил на пътника С. С. К. средна телесна повреда, изразяваща се в презвъртелно счупване на дясната бедрена кост, причинило трайно затруднение на движението на десния долен крайник за срок по-дълъг от 30 дни, а именно около 8-10 месеца - престъпление по чл. 343, ал. 1, буква „Б“, предл. второ, вр. чл. 342, ал. 1, предл. трето от НК, като на основание чл. 78а, ал.1 от НК и чл.375а, ал.2 от НПК обвиняемият е освободен от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание глоба в размер на 600 лв.

Моли, да се има предвид, че съгласно чл.300 от ГПК влязлата в сила присъда (в случая одобрено споразумение по чл. 375а от НПК) на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието, относно това, дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца.

Заявява се, че видно от Епикриза към ИЗ №5013, издадена от Клиника по ортопедия и травматология на УМБАЛ „***“ АД гр. С., на 05.03.2024г. ищцата е постъпила за оперативно лечение по повод получена след падане травма в областта на дясната тазобедрена става. В епикризата е отразено, че при приемането ѝ в отделението, ищцата се е оплаквала от болки и ограничени движения. При прегледа било установено, че травмираният крайник е скъсен и външно ротиран. Установени били също така болка върху тазобедрената става и симптом на „закована пета“. От рентгеновото изследване на дясна тазобедрена става било установено презвъртелно

счупване на дясна бедрена кост. На 06.03.2024г. под пълна интубационна анестезия на ищцата е била извършена оперативна интервенция, при която са били поставени остеосинтезни средства. След проследяване на състоянието ѝ, на 11.03.2024г. ищцата е била изписана от Клиниката по ортопедия и травматология с окончателна диагноза: Пертрохантерно счупване, закрито.

Още същия ден доверителката ми е била приета в Отделението по физикална и рехабилитационна медицина на болницата. От издадената Епикриза към ИЗ № 5459/2024 се установява, че ищцата е постъпила в стационара на Отделението по физикална и рехабилитационна медицина за рехабилитация. Имала болезнени и ограничени активни и пасивни движения в дясната тазобедрена става и дясната колянна става, оток на десния крак, затруднени дейности от ежедневието (ДЕЖ) и невъзможна самостоятелна походка. След проведените рехабилитационни мероприятия, на 29.03.2024г. ищцата е била изписана с намалена болева симптоматика и подобрена подвижност в дясната тазобедрена става и дясната колянна става. Сочи се, че ищцата била обучена да ходи по равен терен с помощно средство. Назначена ѝ била медикаментозна терапия.

За подобряване на състоянието ѝ, през месец април 2024г. ищцата е провела рехабилитация в дома си от рехабилитатор в гр. С., за което е издадена фактура.

Твърди се, че получените при ПТП травматични увреждания и дългия възстановителен период са нарушили обичайния начин на живот на ищцата. Травмата на дясната тазобедрена става е създавала значителни неудобства в ежедневието на ищцата и затруднявала придвижването ѝ. Възстановителният период на ищцата е продължил повече от 10 месеца и е бил съпътстван от болезненост и ограничение на движенията в ударените места. В продължение на почти шест месеца ищцата е била принудена да ползва помощта на своите близки в извършване на елементарни дейности като придвижване, обличане, хигиена. Впоследствие е започнала да се придвижва с две патерици само в дома си и в момента към датата на подаване на исковата молба, в дома си ползва една патерица, а при излизане извън дома си ползва помощно средство с четири опорни точки, тип проходилка. Така за един дълъг период получените травми са променили драстично начина на живот на С. З. и са ѝ създали значителни неудобства при извършване на ежедневните дейности.

Инцидентът се е отразил изключително негативно на психиката на ищцата, тъй като е станал внезапно и е поставил пострадалата в една застрашаваща живота ѝ ситуация. Негативните изживявания на ищцата, свързани с продължителния процес на възстановяване, се засилвали допълнително и от обстоятелството, че преди инцидента тя е била активен и самостоятелен човек, който поради травмите е принуден да бъде обгрижван от своите близки.

Твърди се, че във връзка с описаното ПТП, ищцата е понесла и имуществени вреди за заплатени медицински изделия, потребителски такси и медицински услуги. От издадената фактура № 3000101796 от 06.03.2024г. и фискален бон от същата дата, издадени от УМБАЛ „**“ АД се установява, че ищцата е заплатила сумата от 1500.00 лв. за къс пирон-Екос. От фактура № 3000101963 от 11.03.2024г. и фискален бон от същата дата, издадени от УМБАЛ „**“ АД е видно, че ищцата е заплатила сумата от 34.80 лв. за потребителска такса. От фактура № 3000101964 от 11.03.2024г. и фискален бон от същата дата, издадени от УМБАЛ „**“ АД е видно, че ищцата е заплатила за ВИП стая за едно легло сумата в размер на 168.00 лв. От фактура № **** от 29.03.2024г. и фискален бон от същата дата, издадени от УМБАЛ „**“ АД се установява, че ищцата е заплатила сумата в размер на 23.20 лв. за потребителска такса. От фискален бон от 13.03.2024г., издаден от „Х.“ ЕООД и товарителница на „С.“ от 13.03.2024г. се установява, че ищцата е закупила тоалетен стол с колела на стойност 203.00 лв. От фактура № 6 от 18.04.2024г. издадена от „Т.“ ЕООД и фискален бон от същата дата е видно, че ищцата е заплатила сумата в размер на 880.00 лв. за проведена рехабилитация. Общата сума, която ищцата е заплатила във връзка с проведеното лечение на травмите получени в резултат на ПТП, станало на 05.03.2024г. е в размер на 2 809.00 лв. (две хиляди осемстотин и девет лева).

Сочи се, че от съставения констативен протокол за ПТП с пострадали лица и от направената справка от ел.сайт на Гаранционен фонд се установило, че към датата на ПТП - 05.03.2024., електрически тролейбус, обслужващ градския транспорт, марка „Шкода“, модел „26ТР“ с инвентарен номер № ** е бил с валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност“ с начална дата на покритие 09.11.2023г. и крайна дата на покритие 08.11.2024г. към „З.“ АД.

Съгласно изискванията на чл.432, вр. с чл.380 от КЗ ищцата е отправила до ответното дружество писмена застрахователна претенция за изплащане на

обезщетение за неимуществени и имуществени вреди. Сочи се, че видно от Известие за доставяне № ИД PS 6000 01ZS3Z Н, застрахователната претенция е получена от ответното дружество на 11.04.2024 г. По нея в ответното дружество е образувана щета № 0411-600-0002-2024г. С писмо с изх. № 21-2838/11.07.2024г. ответникът е уведомил ищцата, че отказва изплащане на обезщетение по предявената претенция за неимуществени вреди, поради непредставяне на всички документи, необходими за доказване на основателността на претенцията.

Заявява се, че тъй като към датата на подаване на исковата молба в съда ищцата не е получавала обезщетение за претърпените от нея неимуществени и имуществени вреди в резултат на претърпяното ПТП на 06.03.2024г., за нея е налице правен интерес от завеждане на настоящия иск за репариране на причинените ѝ неимуществени и имуществени вреди, вследствие на непозволено увреждане по застраховка „Гражданска отговорност”, против ответното застрахователно дружество, отговорно за възстановяване на вредите, причинени от застрахования.

Твърди се, че справедливо обезщетение за претърпените от ищцата С. С. К. неимуществени вреди се явява сумата от 80 000 лв., от която в настоящото производство ищцата претендира сумата от 26 000 лв., както и сумата в размер на 2 809.00 лв. за извършените от нея разходи за лечение.

На основание чл.429, ал.3 от КЗ, ищцата моли, съдът да ѝ присъди и дължимата законна лихва върху претендираното обезщетение от датата на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице - 11.04.2024г. до окончателното изплащане на сумите.

Моли, да се постанови решение, с което да се осъди „З. АД, с ЕИК **”, със седалище и адрес на управление гр. С.**”, да заплати на С. С. К. - З. с ЕГН *****, с постоянен адрес гр. К.**”, сумата от 26 000 лв. (двадесет и шест хиляди лева) като част от цялата претенция в размер на 80 000 лв. (осемдесет хиляди лева), представляваща обезщетение за неимуществени вреди - болки и страдания от получените в резултат на ПТП на 05.03.2024г. презвъртелно счупване на дясната бедрена кост, травма на главата, както и силен стрес, страх и негативни емоции, ведно със законната лихва върху обезщетението, считано от 11.04.2024 г. - датата на предявяване на писмена застрахователна претенция от увреденото лице, до окончателното изплащане на сумата.

Моли, да се постанови решение, с което да се осъди „З.“ АД, с ЕИК **, със седалище и адрес на управление гр. С.**, да заплати на С. С. К. с ЕГН *****, с постоянен адрес гр. К.**, сумата в общ размер на 2 809.00 лв. (две хиляди осемстотин и девет лева), представляваща обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в заплатени медицински изделия, потребителски такси и медицински услуги, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 11.04.2024 г. - датата на предявяване на застрахователна претенция пред ответното застрахователно дружество до окончателното изплащане на сумата

Претендира се присъждане на адвокатско възнаграждение за осъществяването процесуално представителство на ищцата по чл.38, ал.2 от ЗА.

Посочва служебна банкова сметка по чл.39 от Закона за адвокатурата.

В законния срок по делото е постъпил **отговор на исковата молба**, с който ответникът заявява становище и възражения по предявения искове.

Счита, че предявените от ищцата искове са допустими, но заявява, че оспорва същите по основание и по размер.

Оспорва изцяло обстоятелствата, на които ищцата е основала исковите си претенции.

Излага следните доводи и съображения:

Счита, че така предявените искове, основани на изложените в исковата молба факти и обстоятелства са неоснователни и необосновани.

Намира, че с оглед на постановеното протоколно Определение на Районен съд С., постановено по АНД № 2025530201283/2025 година, с което е било одобрено Споразумение по реда на член 382 от НПК, следва да се приеме за безспорно настъпването на ПТП на дата 05.03.2024 година, вината на водача на тролейбуса, участвал в пътния инцидент и противоправността на извършеното от него деяние.

Заявява се, че в обстоятелствената част на исковата молба и в диспозитива на Определението на наказателния Съд, с което е било одобрено Споразумението, не се съдържат данни за механизма на настъпването на ПТП и поведението и действията на всеки един от участниците в него, респ. действията на пострадалата пътничка.

Счита, че при разглеждане на конкретния казус следва да бъде

анализирано поведението и действията на ищцата като участник в този пътен инцидент и как тези действия рефлектират върху настъпилите и претендирани от нея за обезщетяване вреди, респ. налице ли е съпричиняване към вредоносния резултат по смисъла на член 51 алинея 2 от ЗЗД, като излага съображения в тази връзка.

Намира, че е безспорно, че към момента на настъпване, пострадалата - С. С. К.а като пътник в електрически тролейбус, със сигурност е можела да вземе мерки за безопасност, като например да следи движението на автобуса, за да е подготвена да реагира на потеглянето и спирането му, да противодейства на инерцията, която има и да вземе предвид интензивността на движението. Според ответника, като пътник в градския транспорт, пострадалата е можела да предположи, че при потеглянето на тролейбуса възникват инерционните сили, които могат да доведат до политане или промяна на местоположението на тялото, в резултат на което да настъпят вреди за здравето ѝ, още повече като се отчете и нейната възраст. Заявява, че не е спорно, че пострадалата е била правостояща, очаквала е предстоящото потегляне на превозното средство, което е налагало да стабилизира позицията си по-добре като се хване, не с лявата, а с двете ръце или да се премести към по-безопасно място в това число и да седне на седалка за пътници. Намира, че действително не е спорно, че пътниците нямат задължение да пътуват седнали на предназначенията за тях седалки, но предвид възрастта на пострадалата поведението и е било рисково и е трябвало да прояви по-висока предпазливост за собственото си здраве.

Счита, че дори и да се приеме, че поведението на пострадалата не е противоправно, то същото безспорно е рисково, като цитира съдебна практика.

Твърди, че в случая пострадалата сама се е поставила в опасност, тъй като същата не е заела специално определеното, с оглед на възрастта ѝ място в автобуса, не е използвала предназначенията за сигурно пътуване обезопасителен парапет или дръжка, не е спазила нормативната забрана по член 137 точка 1 изречение второ от ЗДВП и е стояла на "опасно място" не само по смисъла на закона, а и с оглед на възрастта ѝ, като по този начин сама се е поставила в риск.

Според ответника, с действията си ищцата е нарушила генералното

правило па член 5 алинеи 1 точка 1 от Закона за движението по пътищата, което задължава всеки участник в движението по пътищата с поведението си да не създава опасности и пречки за движението, както и да не поставя в опасност живота и здравето на хората, в това число и собственото си, респ. макар и да е била задължена, ищцата не е положила необходимата и дължима грижа за опазването на собственото си здраве и живот. Заявява, че тези факти налагат да се приеме, че с поведението си пострадалата обективно е създала предпоставки за настъпване на увреждането. Счита, че в случая, приносът за вреди е конкретен предвид това, че са налице извършени от пътника действията и бездействията, довели до поемане на предвидим и очакван риск.

Счита, че причина за инцидента е и допуснатото от нея нарушение на задълженията ѝ произтичащи от член 137 точка 1 от Закона за движението на пътищата и член 182 точка 1 от Правилника за неговото приложение, които въвеждат забрана по отношение на пътниците да стоят на стъпалата или на други опасни места в превозното средство за обществен транспорт. Сочи, че спазване на правилата за движение по пътищата, в това число и като пътник в превозно средство е законоустановено задължение на всеки участник в движението по смисъла на Закона за движението по пътищата, качеството на какъвто има и пострадалата.

Твърди, че е налице съпричиняване от страна на ищцата към твърдените като настъпили и търпени от нея неимуществени вреди и по причина, че същата не е спазила дадените ѝ след проведеното оперативно болнично лечение лекарски препоръки за активно проследяване на здравословното ѝ състояние, както и извършването на контролни прегледи най-малко два пъти в следващия месец. Намира, че не са ангажирани и доказателства за провеждани след болничния предстой възстановителни /оздравителни/ медицински процедури, както и контролни прегледи с посочените в епикризата медицински специалисти. Счита се, че неполагането на грижи за собственото си здраве е в пряка и причинно-следствена връзка с търпените след пътния инцидент неимуществени вреди.

Заявява, че в подкрепа на така застъпеното становище свидетелстват и приложените към исковата молба медицински документи. Сочи, че видно от двете Епикризи, издадени от УМБАЛ „**“ АД след изписване от двете отделения пострадалата е имала право на по два контролни прегледа - на дата

19.03.2024 година и на дата 10.04.2024 година след изписването от Клиниката по Ортопедия и Травматология и на още два след изписването от Отделението по Физикална и Рехабилитационна Медицина. Твърди, че пострадалата, обаче, не е посетила лечебното заведение, в което е била хоспитализирана, като по този начин е negliжирала собственото си здраве и сама се е поставила в риск от усложняване и влошаване на здравословното си състояние, респ. удължила е значително възстановителния период и завръщането си към обичайния за нея начин на живот, които е имала преди настъпването на пътния инцидент.

Посочва, че освен представената Еликриза от Отделението по Физикална и Рехабилитационна медицина на УМБАЛ „***“ АД град С., липсват каквито и да е данни и доказателства да са провеждани каквито и да е лечебно възстановителни процедури след изписването от болничното заведение - ЛФК, рехабилитации, физиотерапия и балнеолечение, което счита, че в значителна степен би повлияло върху периода на оздравителния процес, както и до намаляване на преживяната от пострадалата болка.

По отношение твърдението на ищцата, че инцидентът ѝ се е отразил изключително негативно на психиката, ответникът счита, че също липсват данни и доказателства, че същата е потърсила помощ от специалист, което би повлияло в положителна насока на психическото и емоционалното ѝ състояние.

Заявява, че описаните обстоятелства осъществяват, както от правна, така и от фактическа страна, състава на съпричиняване на вредоносния резултат по смисъла на чл. 51 ал. 2 от ЗЗД и счита, че същото следва да бъде отчетено от съда при постановяване на решението му по съществуващото на спора, дотолкова доколкото то рефлектира върху обема на отговорността на ответното дружество.

Прави възражение за съпричиняване от страна на пострадалата при ПТП към вредоносния резултат по смисъла на член 51 алинея 2 от ЗЗД.

По отношение на размера на исковата претенция за заплащане на обезщетение за причинените немуществени вреди, се излагат съображения съгласно правилото на член 52 от ЗЗД.

Ответникът счита, че претендираното от ищцата обезщетение за претърпените от нея немуществени вреди е прекомерно завишено и несъобразено, както с икономическата и социалната действителност, така и с

конкретните обстоятелства, при които следва да се ангажира отговорността на извършителя на деянието, респ. на застрахователя. Отчитайки общоприетите критерии за справедливост, съпоставени със социално-икономическите показатели за страната към периода на причиняването на увреждането счита, че претендираният с исковата молба размер на обезщетението не е адекватен и не съответства на реално причинените неимуществени вреди.

Заявява, че действително претендираното обезщетение има за предмет репарирание на причинената болка и страдание, но счита, че то следва да бъде и съобразено с реално причинените вреди, а не неоснователно да облагодетелства увреденото лице.

Посочва, че в процесния случай се касае за жена на възраст 78 години /към датата на ПТП/. Отбелязва, че според медицинската наука естествената загуба на костна маса се ускорява в средата на живота. Особено при жените по време на менопаузата /обикновено около 50-годишна възраст/. През това време нивата на защитния естроген спадат. Костната маса постепенно намалява до края на живота, което излага хората на по-голям риск от фрактури. За всеки пет години изминали след 65-годишна възраст рискът от счупване по същество се удвоява дори и без намесата на външен фактор - всяко неправилно движение може да доведе до фрактура. Сочи, че основна причина за лесното настъпване на фрактурите са остеопоротичните процеси, характерни за напредналата възраст. Твърди, че въпреки, че не са ангажирани доказателства, не може да бъде изключена възможността пострадалата да страда от Остеопороза.

В случай, че ищцата е провела правилен и адекватен лечебно оздравителен процес след изписването ѝ от болничното заведение счита, че то той в значителна степен би повлиял върху периода на възстановяване, както и до намаляване на преживяната от нея болка.

Заявява, че при определяне справедливото обезщетение следва да бъде отчетено, че и в двете приложения към исковата молба Епикризи е посочено, че ищцата е изписана с подобрение, което, от своя страна ще рече, че възстановителния период при пострадалата е преминал без усложнения и първоначално проведеното лечение е дало положителен резултат .

Отбелязва, че на следващо място, следва да бъде отчетен и фактът, че видно от приложенияте към исковата молба Епикризи към момента на

настъпване на ПТП ищцата е страдала от Хипертонично сърце без /застойна/ сърдечна недостатъчност. Сочи, че хипертонията е медицинско състояние, характеризиращо се с високо кръвно налягане в артериите. Посочва, че сред симптомите на това заболяване са необяснима умора, силно главоболие, задух, кървене от носа, силна тревожност или усещане за пулсации в областта на шията или главата. Подобно на пациентите с други хронични заболявания, пациентите с хипертония изпитват много дълбоки емоции, които увеличават риска от развитие на психични разстройства, особено тревожност и депресия.

Счита, че въпросното заболяване безспорно се е отразило негативно на стандарта и начина на живот на пострадалата, която е водела преди настъпване на инцидента и това обстоятелство следва да бъде взето предвид при определяне на обезщетението по „справедливост“.

Намира, че при определяне на обезщетението за неимуществените вреди ще следва да се отчете освен възрастта на пострадалия, така и неговата трудова заетост и социално икономическите условия в страната към момента на настъпването на пътния инцидент.

В случай, че се приеме, че предявените иски за заплащане на обезщетение за причинените неимуществени вреди са доказани по своето основание, то заявява, че прави и възражение за прекомерност на претенцията.

По отношение на претендираното обезщетение за претърпени имуществени вреди:

Заявява, че са неоснователни и заявените претенции за заплащането на обезщетение за имуществени вреди, които се твърди, че представлява разходи за проведено лечение.

Посочва, че от представените към исковата молба документи става видно, че е заплащано за предоставени услуги, но от същите не може да се обоснове еднозначен извод, че такава сума е била заплатена за покриването именно на разходи за лечение.

Заявява, че предявените иски са допустими, но неоснователни и необосновани.

В случаи, че се приеме, че са налице предпоставките на член 45 от ЗЗД и се прецени, че трябва да бъде ангажирана отговорността на ответното застрахователно дружество по реда на член 432 от Кодекса за Застраховането

за заплащане на обезщетение за причинени на ищцата неимуществени и имуществени вреди, заявява, че прави възражения за:

- съпричиняване от страна на пострадалата при ПТП към вредоносния резултат по смисъла на член 51 ал. 2 от ЗЗД.

- прекомерност на заявената претенция за заплащането на обезщетение за причинените неимуществени вреди.

Претендира присъждане на направените разноски.

По делото е постъпила **допълнителна искова молба** от ищцата, с която прави следните пояснения и допълнения към исковата молба:

Оспорва изцяло твърденията и доводите на ответника. Счита, че твърдения за механизма на ПТП се съдържат в ИМ. Намира, че е очевидно от данните в ИМ, че на 05.03.2024г. около 9.46/09.47ч. тролейбус „Шкода 26TR-Соларис“ от градският транспорт, с инв. № **, движещ се по градска линия №2, се е движил по бул.П.Евтимий“ в гр. С., управляван от водача Н. К.. На спирка „Г.“, водача спира за да слязат и да се качат пътниците. На същата спирка в тролейбуса се качва ищцата З., през средната врата, като след като се качила се хванала с лявата ръка за първата тръба, която се намира до първата седалка в ляво. като правостояща. Тролейбуса потеглил от същата спирка. Под действието на инерционните сили, тялото на пострадалата полетяло назад и е паднало на пътеката на дясната си страна, като пострадалата си ударила и главата. Мястото на настъпване на инцидента е в отделението за превоз на пътниците на тролейбуса, като ищцата е изпаднала на пода във вътрешната страна на средната врата, на дясната си страна и си е ударила главата в металната тръба на преградата пред десните седалки зад средната врата. Скоростта на тролейбуса, видно от ДжиПиЕс системата е била равна на 25км/ч. ПТП е настъпило при ясно, сухо време, в светлата част на деня. Инцидента е настъпил, поради рязко увеличаване на скоростта на тролейбуса, от което се е получило некомфортабилно ускорение, което причинило загубата на напречна неустойчивост на тялото на ищцата З., която независимо, че е била захваната за тръбата е политнала и е паднала на терена на отделението за превоз на пътници. Твърди се, че при плавно ускорение на тролейбуса, ищцата не би паднала и не биха настъпили вредоносните за нея последици. Оспорва твърденията, че ищцата е трябвало да следи движението на автобуса, за да е подготвена да реагира на потеглянето и спирането му, да противодейства на

инерцията, която има и да вземе предвид интензивността на движението. Оспорва твърденията, че пострадалата е можела да предположи, че при потеглянето на тролейбуса възникват инерционните сили, които могат да доведат до политане или промяна на местоположението на тялото, в резултат на което да настъпят вреди за здравето ѝ, още повече като се отчете и нейната възраст. Оспорва твърденията, че пострадалата е очаквала предстоящото потегляне на превозното средство, което е налагало да стабилизира позицията си по-добре като се хване, не с лявата, а с двете ръце или да се премести към по-безопасно място в това число и да седне на седалка за пътници.

Оспорва твърденията, че предвид възрастта на пострадалата поведението ѝ е било рисково и е трябвало да прояви по-висока предпазливост за собственото си здраве. Оспорва твърденията, че пострадалата сама се е поставила в опасност, тъй като същата не е заела специално определеното, с оглед на възрастта ѝ място в автобуса, не е използвала предназначените за сигурно пътуване обезопасителен парапет или дръжка, не е спазила нормативната забрана по чл. 137 т.1 изречение второ от ЗДвП и е стояла на „опасно място“ не само по смисъла на закона, а и с оглед на възрастта ѝ, като по този начин сама се поставила в риск. Оспорва, че с действията си ищцата е нарушила правилото на чл.5 ал.1 т.1 от ЗДвП, като ищцата не е положила необходимата и дължима грижа за опазването на собственото си здраве и живот.

Оспорва, че причина за инцидента е и допуснатото от ищцата нарушение на задълженията ѝ произтичащи от чл. 137 т.1 от ЗДвП и чл. 182 т.1 от Правилника за неговото приложение, които въвеждат забрана по отношение на пътниците да стоят на стъпалата или на други опасни места в превозното средство за обществен транспорт.

Оспорва всички твърдени от ответника факти и обстоятелства. Отбелязва се, че както е посочено в исковата молба, ищцата се е качила в тролейбуса през средната врата. Влязла е в салона на превозното средство и е застанала до автомата за продажба на билети, като се е държала с лявата си ръка за първата тръба, която се е намирала в лявата част на тролейбуса. Твърди се, че ищцата, противно на твърденията на ответника, не се е намирала на стъпалата на превозното средство (каквито конкретния тролейбус няма) или на друго опасно място, а се е намирала в салона на тролейбуса, на място,

предназначено именно за правостоящи пътници. Държала се е за тръба, предназначена именно за тази цел. Твърди се, че ищцата не е нарушила разпоредбите на ЗДВП и Правилника за прилагането му, напротив - поведението ѝ преди и по време на инцидента е било в пълно съответствие тях. Сочи се, че ищцата не е била длъжна да се съобразява с конкретната пътна обстановка, тъй като не е водач на пътно превозно средство, нито е пешеходец или друг, непосредствен участник в движението. Тя е пътувала, като пътник в тролейбус, осъществяващ редовна линия на градския транспорт и предвид това правомерно е била правостояща на място, предназначено именно за това. Заявява се, че ищцата не е била длъжна да използва местата за сядане. Нещо повече - инцидентът е настъпил при потеглянето на тролейбуса и ищцата не е имала време и възможност да се придвижи и да седне на свободна тролейбусна седалка.

Твърди, че единствената причина за настъпване на ПТП е рязкото потегляне на тролейбуса, извършено от неговия водач, при което ищцата е изгубила равновесие и е паднала на пода на превозното средство. С поведението си водачът Н. К. е нарушил разпоредбите на чл. 20. ал.1 и чл. 132. ал.2 от ЗДВП като не е контролирал непрекъснато ППС, което е управлявал и при потегляне и по време на движение не е осигурил условия за безопасното превозване на пътниците. Така с поведението си водачът на тролейбуса е единственият, допринесъл за настъпването на ПТП.

Във връзка с направеното оспорване, представя и моли да се приеме като доказателство-разпечатка от GPS системата на тролейбуса, от която се установява датата и часа на ПТП и скоростта на тролейбуса, същата е приобщена като доказателство и в наказателното производство, водено против виновният водач.

Намира за неоснователно възражението на ответното дружество, че ищцата не е посетила насрочените ѝ при изписване от болницата контролни прегледи, липсвали доказателства за извършени оздравителни медицински процедури както по отношение на причинените травматични увреждания, така и по отношение на твърдените психически такива.

Твърди се, че ищцата веднага след приключване на лечението ѝ в Клиниката по ортопедия и травматология е провела курс по физиотерапия и рехабилитация също в болнични условия. След изписването ѝ от болницата тя

е продължила рехабилитационните процедури в дома си, където е била посещавана от рехабилитатор. Спазвала е всички, предписания на лекарите и по никакъв начин не е negliжирала здравето си.

По възражението на ответника срещу размера на претендираните неимуществени вреди, ищцата счита, че размерът на обезщетението е изцяло съобразен с получените травматични увреждания, отражението на инцидента върху психиката ѝ, и влошаването на качеството ѝ на живот по време на възстановителния период. Заявява, че от представените с исковата молба доказателства се установява, че в резултат на ПТП е получила фрактура на дясната бедрена кост, наложила оперативно лечение под интубационна (пълна) анестезия, която поначало крие рискове за здравето на всеки пациент. Сочи се, че вида и характера на травмата обуславят един по-продължителен период на възстановяване, по време на който на ищцата е било невъзможно да се обслужва и придвижва самостоятелно. Преди инцидента, ищцата е била един активен и напълно самостоятелен човек. Водела е пълноценен социален живот, а диагнозата ѝ „Хипертонично сърце без /застойна/ сърдечна недостатъчност" не е повлияла по никакъв начин на ежедневието ѝ. Счита, че твърденията на ответника, че това състояние на ищцата е довело да тревожност и депресия, са голословни и напълно неоснователни.

Отбелязва се, че само за причинени негативни изживявания, причинени от ПТП от 26.07.2009г., без наличие на травматични увреждания, ВКС присъжда обезщетение в размер на 4500лв. (решение № 88 от 17.06.2014г. постановено по реда на чл.290 от ГПК по т.д. № 2974/201 Зг. на ВКС, ТК. II т.о.).

Намира за неоснователно и възражението на ответното дружество, че при определяне на обезщетение за неимуществени вреди, настъпили в резултат на застрахователно събитие, не следва да се вземат предвид установените в Кодекса за застраховането лимити на отговорност на застрахователя. Посочва се, че съгласно константната съдебна практика на ВКС, при определяне на справедливо обезщетение следва да се отчете и икономическата конюнктура в страната, отражение на която са и нормативно определените лимити по застраховка „Гражданска отговорност" на автомобилистите.

По отношение на оспорването на претенцията за имуществени вреди

счита, че същото е неоснователно. Твърди се, че всички представени с исковата молба разходооправдателни документи удостоверяват извършени от ищцата разходи за лечение на получените от ПТП травми.

Ответникът е депозирал по делото **отговор на допълнителна искова молба**, с който заявява становището и възраженията си по предявените искове и направените с допълнителната искова молба пояснения и допълнения.

Поддържа заявените с първоначалния отговор на исковата молба оспорвания на предявените искове - заявява, че оспорва същите както по основание, така и по размер.

Оспорва изцяло обстоятелствата, на които ищцата е основала исковите си претенции, предмет на настоящото търговско дело.

Доколкото в допълнителната искова молба на ищцата не са изложени нови пояснения и допълнения към обстоятелствата, на които са основани предявените от нея искове, то заявява, че поддържа изцяло заявеното по реда на член 367 от 1 ГПК становище в отговора на исковата молба, че предявените искове, основани на изложените в исковата молба обстоятелства са неоснователни и необосновани.

Намира за неоснователни наведените в допълнителната искова молба твърдения, че механизмът на ПТП, поведението и действията на участниците в инцидента, както и наличието на вредоносен резултат са изяснени, посредством обстоятелствената част на исковата молба и диспозитива на постановеното Протоколно Определение на Районен съд град С., V-ти наказателен състав, постановено по ЛНД № 20255530201283/2025 година, с което е било одобрено Споразумение по реда на чл. 382 от НПК.

Заявява, че няма спор, че с оглед Определението на наказателния съд, с което е било одобрено Споразумението, следва да се приеме настъпването на ПТП на дата 05.03.2024 година, вината на водача на тролейбуса, участвал в пътния инцидент и противоправността на извършеното от него деяние. Сочи, че при разглеждане на конкретния случай, обаче, следва да бъде анализирано поведението и действията на ищцата като участник в този пътен инцидент и как тези действия рефлектират върху настъпилите и претендирани от нея за обезщетяване вреди. Посочва се, че в обстоятелствената част на исковата молба и в диспозитива на Определението на наказателния съд, с което е било одобрено Споразумението, не се съдържат данни за механизма на

настъпването на ПТП и поведението и действията на всеки един от участниците в него, респективно действията на пострадалата пътничка.

Сочи се, че с допълнителната искова молба ищецът представя разпечатка от GPS системата на тролейбуса, от която се установява датата и часа на ПТП, както и скоростта на тролейбуса, но в случая това не може да послужи за преценка на всички данни за механизма на настъпването на ПТП и поведението и действията на всеки един от участниците в него.

По отношение на заявеното с допълнителната искова молба оспорване на направеното от ответника възражение за съпричиняване от страна на пострадалата по смисъла на член 51, алинея 2 от ЗЗД се излага следното:

Заявява се, че за да се приеме наличие на принос по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД, пострадалият трябва обективно да е допринесъл за вредоносния резултат като с поведението си е създал условия или е улеснил неговото настъпване, независимо дали е действал или бездействал виновно и противоправно, като релевантен за прилагането на чл. 51, ал. 2 ЗЗД е само онзи конкретно установен принос на пострадалия, без който не би се стигнало /наред с поведението на деликвента/ до увреждането като неблагоприятен резултат. Соци, че няма спор в съдебната практика, че съпричиняването има обективен характер и принос по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД е налице, когато с поведението си пострадалият е създал предпоставки за осъществяването на деликта и за настъпване на вредите, предизвиквайки по този начин, както самите вреди, така и последиците от тях, независимо дали е действал или бездействал противоправно и виновно. Развиват се подробни съображения и се сочи съдебна практика.

Посочва, че действително, както се твърди в допълнителната искова молба, ищцата се е намирала в салона на тролейбуса, на място предназначено за правостоящи лица. Соци се, че не е спорно и че пътниците нямат задължение да пътуват седнали на предназначените за тях седалки, но с оглед възрастта на пострадалата, последната е трябвало да прецени всички обстоятелства оспорени с допълнителната искова молба, а именно:

ищцата е трябвало да следи движението на автобуса, за да е подготвена да реагира при неговото потегляне, както и да противодейства на инерцията, която има и да вземе предвид интензивността на движението;

пострадалата е можела да предположи, че при потеглянето на

тролейбуса възникват инерционните сили, които могат да доведат до политане или промяна на местоположението на тялото;

пострадалата е очаквала предстоящото потегляне на превозното средство, което е налагало да стабилизира позицията си по-добре като се хване, не с лявата, а с двете ръце или да се премести към по-безопасно място в това число и да седне на седалка за пътници;

ищцата сама се е поставила в опасност, тъй като същата не е заела специално определеното, с оглед на възрастта ѝ място в автобуса, не е използвала предназначените за сигурно пътуване обезопасителен парапет или дръжка, не е спазила нормативната забрана по чл. 137 г. 1 изречение второ от ЗДвП и е стояла на „опасно място“ не само по смисъла на закона, а и с оглед на възрастта ѝ, като по този начин сама се поставила в риск;

ищцата е нарушила правилото на чл.5 ал.1 т. 1 от ЗДвП, като последната не е положила необходимата и дължима грижа за опазването на собственото си здраве и живот;

причина за инцидента е и допуснатото от ищцата нарушение на задълженията ѝ произтичащи от чл. 137 т. 1 от ЗДвП и чл. 182 т. 1 от Правилника за неговото приложение, които въвеждат забрана по отношение на пътниците да стоят на стъпалата или на други опасни места в превозното средство за обществен транспорт, като тук се има предвид „други опасни места“, с оглед конкретния случай.

Заявява се, че дори и да се приеме, че поведението на пострадалата не е противоправно, то същото безспорно е рисково. В ТР № 1/23.12.2015 г. по т. д. № 1/2014 I . на ОСТК на ВКС - т. 7 изрично е прието, че макар и пострадалият да не е допринесъл за конкретното настъпване на произшествието, ако той с поведението си е спомогнал за собственото си увреждане, т.е. ако поведението му е рисково, това е основание за приемане наличие на съпричиняване. Посочено е, че поемането на предвидим и очакван риск съставлява обективен принос, който е противоправен и е в пряка причинна връзка е вредоносния резултат, последица от ПТП. Рисково поведение на пострадалия следва да се преценява във всеки конкретен случай.

Сочи, че в допълнителната искова молба се твърди, че не е налице съпричиняване от страна на пострадалата към настъпилия за нея вредоносен резултат поради факта, че поведението ѝ не е било противоправно - не е

нарушила нормите на ЗДВП.

Заявява, че в конкретния случай, не твърди, че ищцата е нарушила някаква конкретна разпоредба от ЗДВП. Посочва, че съпричиняването в конкретния случай се изразява в предприето рисково поведение, което е довело до принос на собственото ѝ увреждане.

Поддържа направеното с отговора на исковата молба възражение за съпричиняване от страна на ищцата към вредоносния за нея резултат и поради неправилно проведено лечение.

Посочва, че с допълнителната искова молба се твърди, че пострадалата, след приключване на лечението ѝ в Клиника по ортопедия и травматология, е провела курс по физиотерапия и рехабилитация в болнични условия, но не са ангажирани доказателства.

Отбелязва, че видно от двете Епикризи, издадени от УМБАД „**“ АД след изписване от двете отделения, пострадалата е имала право на по два контролни прегледа - на дата 19.03.2024 година и на дата 10.04.2024 година след изписването от Клиниката по Ортопедия и Травматология и на още два след изписването от Отделението по Физикална и Рехабилитационна Медицина. Сочи се, че пострадалата, обаче, не е посетила лечебното заведение, като по този начин е negliжирала собственото си здраве.

Заявява, че поддържа направеното възражение за съпричиняване от страна на пострадалата по смисъла на член 51, алинея 2 от ЗЗД.

Поддържа и направеното възражение за прекомерност на претендираното от ищцата обезщетение за причинени неимуществени вреди.

С оглед твърденията по основанията на предявената претенция и предвид приложените доказателства поддържа, че претендираната от ищцата парична сума е в изключително завишен размер.

Счита, че претенцията на ищцата не е съобразена с критерия за справедливост и надхвърля значително дори максималните стойности на обезщетенията за подобен род вреди, които се присъждат.

Заявява, че поддържа и всички заявени с отговора на първоначалната искова молба възражения против предявените искове /които се оспорват от ищцата с подадената от нея допълнителна искова молба/, в това число и възраженията:

- за съпричиняване от страна на пострадалата по смисъла на член 51, алинея 2 от ЗЗД към настъпилия вредоносен резултат.

- за прекомерност на предявеният иск за заплащане на обезщетение за причинени неимуществени вреди.

- за неоснователност на претенцията за заплащане на обезщетение за причинени имуществени вреди.

Претендира присъждане на направените разноски.

Съдът намира за установено следното от фактическа страна:

С протоколно определение от 22.05.2025г. по АНД № 1283/2025 г. по описа на РС С., съдът е одобрил споразумение, с което Н. И. К. се е признал за виновен за това, че на 05.03.2024 г., в гр. С., при управление на моторно превозно средство - електрически тролейбус, обслужващ градския транспорт, марка „Шкода“, модел „26ТР“ с инвентарен номер № **, нарушил правилата за движение, визирани в Закона за движението по пътищата /ЗДВП/ и по непредпазливост е причинил на пътника С. С. К. средна телесна повреда, изразяваща се в презвъртелно счупване на дясната бедрена кост, причинило трайно затруднение на движението на десния долен крайник за срок по-дълъг от 30 дни, а именно около 8-10 месеца.

Към датата на ПТП - 05.03.2024., електрически тролейбус, обслужващ градския транспорт, марка „Шкода“, модел „26ТР“ с инвентарен номер № ** е бил с валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност“ с начална дата на покритие 09.11.2023г. и крайна дата на покритие 08.11.2024г. към „З.“ АД.

По делото са събрани гласни доказателства относно механизма на ПТП.

Свидетелят Н. И. К. установява, че въпросният курс, който бил от Мототехника към Стадион „Б.“, спрял нормално на Т. на бул.“***“. След тръгването от спирката нямало и 15 метра чул „Дум“, и разбрал, че нещо е станало вътре. Спрял и видял, че въпросната госпожа е паднала. Кондукторката с един от пътниците я вдигнали и я сложили на седалката срещу втората врата. Чул, че няма никакъв проблем и тръгнал към крайната спирка, на която линейката я взела от там. Твърди, че при потеглянето от спирката не е тръгнал рязко и няма предпоставка за ПТП. Имало много свободни седалки, даже имало и правостоящи. Освен тази жена, никой друг от пътниците не паднал. Запознат е с разпечатката за скоростта на движение и

твърди, че няма такова нещо от 6 до 25 км/ч.. Имало дело на което го изкарвали виновен. Установява, че се признал за виновен.

Относно претърпените от ищцата болки и страдания са събрани гласни доказателства:

Свидетелят К.Д.Х. установява, че бил в къщи и към 10,00 часа му се обадили по телефона, че майка му е претърпяла инцидент в автобус. Транспортирали са я до Спешно отделение. Когато отишли при нея, била неконтактна, прежълтяла и нямало как да я пита какво е станало, защото била със затворени очи, явно изпитвала болка или са ѝ сложили някакво лекарство. На 04.03.2024г. я настанили в травматология на 11 етаж и им казали, че трябва да я оперират. Назначили операция на тазобедрената кост на десния крак горе до ставата и казали, че трябва да сложат пирони, защото костта е раздробена и не може да зарасне. На 06.03.2024 г. я оперирали. След операцията отишъл да я види. Установява, че била на легло, абсолютно неподвижна, с болки, едвам успяла да каже няколко думи. В отделението била от 04.03.2024 г. до 11.03.2024 г., след това я преместили в съседно отделение за рехабилитация за раздвижване. Там стояла до 29.03.2024 г.. Не можела да става от леглото, не успели да я изправят на крака, само да сядала да пие вода. Свидетелят се принудил на частно да наема рехабилитатор и на изписването, за да може да я придвижат до в къщи. Качили я с инвалиден стол и с помощта на рехабилитатора успели да я пренесат в къщи на леглото. Още 10 дни не можела да става и сяда в леглото. Рехабилитатора се опитал да я изправи, но тя припадала. След третото – четвъртото посещение започнала да сяда в леглото. Започнал раздвижване на крака, защото мускулите били атрофирани от застояване. Свидетелства, че процеса на възстановяване бил доста дълъг. След около още 10 дни успял да я вдигне да стои с негова помощ на двете патерици права без да се движи. След 10 - 15 дни направили първите крачки. Към 25.04.2024 г. започнала да прави по една крачка напред с помощта на патериците и да сяда на леглото. След това в продължение на месец започнала да се движи в стаята и в коридора с патериците. В края на коридора сядала да си почине. Имали стол, с който я водили до тоалетната и до кухнята да се храни. След още месец започнала с помощта на патериците да идва сама в кухнята да яде по нейно желание. Сочи, че в момента пак има болки и взема обезболяващи, които ѝ изписали от отделението. Била около 70 кг., след инцидента отслабна 15 кг. Сега стои на 55 кг.. Успява да се движи сама от

нейната стая до кухнята, да се наяде и да се прибере в стаята с помощта на патериците. Успява един път в седмицата да излезе на двора за половин час да се раздвижи. Извън дома трябва да е с придружител, защото изпитва страх. Може да се движи 50 - 100 метра най-много. Преди инцидента си живеела самостоятелно в гр.С. в апартамент. Сега живее при семейството на свидетеля в с. Коларово. Не може да отиде да си пазари. В началото след инцидента идвал д-р Димитрова да ѝ слага инжекции, които били изписани от болницата. Свидетелства, че е лежала още три пъти в най-различни отделения, защото получила страхова невроза с пристъпи, на моменти забравя дори в кой град живее. Не иска да ходи на балнеолечение, защото ѝ е невъзможно сама да се справя.

Съдът кредитира показанията на разпитания по делото свидетел, установяващ претърпените от ищеца болки и страдания. Свидетелят е от най - близкото ѝ обкръжение, бил е в непрекъснат контакт с нея, така че показанията му могат да установят физическото и психическо състояние на ищеца след катастрофата, претърпените от нея болки и страдания, причинени от процесното ПТП, които показания се подкрепят и от заключението на СМЕ.

По делото е приета СМЕ от заключението на която се установява, че на 05.03.24г около 9,45ч в гр.С. на спирка "Т." ищцата С. К. се качила на тролейбус от градския транспорт, обслужващ линия №2. Тя застанала изправена и се държала с лявата ръка за първата тръба срещу средния вход на тролея. При рязкото му тръгване и ускорително движение под действието на инерционните сили тя загубила равновесие, завъртяла се на дясно, изпуснала се от тръбата и паднала на пътеката между седалките на дясната си страна. Тя усетила силна болка в областта на десния крак-горната част на бедрото. Не могла да се изправи сама. След откарване и прегледи в ЦСМП и СТК била установена травмата, която е получила: Пертрохантерна фрактура на дясното бедро, закрыта. На 05.03.24г около 9,45ч тролейбус обслужващ градския транспорт по линия №2, се движел по бул."П.Евтимий" в гр.С., с посока юг-север. На спирка "Т." тролеят е спрял, за да слязат и да се качат пътници. На същата спирка се качила и ищцата С. К., през средната врата/втората/, като се хванала с лява ръка за първата тръба, която се намира до първата седалка в ляво срещу входа, като правостояща. След затваряне на вратите тролейбусът потеглил. Под действието на инерционната сила, тялото на пострадалата е

полетяло назад, завъртяло се е по часовниковата стрелка гледано отгоре и е паднало на дясната си страна, като пострадалата си е ударила дясното бедро в горната част и главата. Причината за произшествието е възникналата инерционна сила, насочена назад, в резултат от ускорението на тролейбуса. Под действието на тази сила ищцата не е могла да се задържи на заеманото място и е паднала на пода на тролея. При падането е настъпило счупването на костта на десния крак. Механизмът на получаване на травматичните поражения на ищцата отговаря на описания в Исковата молба. Пертрохантерното счупване на бедрената кост е една от най-сериозните и болезнени травми по човешкото тяло и скелета му. Това счупване е причинило на ищцата трайно затруднение на движенията на десния долен крайник за твърде дълъг период от време. Възстановителния период на тази травма, при тази възраст на пострадалата, е по-голям от 30 дни и при правилно проведено лечение, оздравително-възстановителния период е около 10-12 месеца. Тази травма покрива медикобиологичния квалифициращ признак на средна телесна увреда. На 18.12.25г е извършен преглед на ищцата С. К.. Дошла в кабинета с бавна походка помагайки си с бастун. Преди прегледа провел разговор с нея, от който се установи, че след прохождането ѝ в края на месец април 2024г тя е ходила с две патерици 7-8 месеца. След това до 10-ия месец, вкл. е ходила с една патерица, а след това с бастун. На контролните прегледи в следоперативния период тя не е ходила, понеже през месец април 24 г в домашни условия е провеждала индивидуална рехабилитация под напътствията на професионален рехабилитатор. За това тя е представила финансов документ- фактура. По време на престоя ѝ в ОФРМ на нея са ѝ били показани движенията, които трябва да упражнява и това е спазвала в домашни условия. При прегледа измерил възможните движенията в ДТБС-най-близка до фрактурата. От тази ъглометрия на най-близката става до фрактурата следва да се направи извода, че ищцата все още не е постигнала пълния обем на движения. Нормално е да се прецени, че при нейната възраст няма да се постигне нормалната амплитуда на движения, но все пак за достатъчно възстановяване би се отчел по-близък градус на флексията, външната ротация. Тогава сигурността при сядане, ставане и ходене на ищцата ще бъде по-голяма. Експертният преглед се проведе на 18.12.25г, т.е. 21 месеца след пътното произшествие. От това следва, че възстановяването ѝ може да се приеме с резерви. За нуждите на лечението си ищцата С. К. - З. е извършила

плащания за медицински изделия, потребителски такси и медицински услуги, които е описала в Исковата си молба и е представила в съдебната папка като фактури, подкрепени с фискални бонове /на обща сума - 2809,00лв/. Тези описани разходи са били необходими и са в причинно-следствена връзка с процесното ПТП от 05.03.2024г. Информация за историята ѝ по отношение на минали заболявания се доби от разговора с нея при извършения експертен преглед. Същия се провел на 18.12.2025г. и се уточни, че не е имала хронични заболявания преди съответното ПТП, които да повлияят костносрастващия процес, нито възстановителния следоперативен процес. Към момента на процесното ПТП ищцата е била на 78 годишна възраст. На тази възраст обикновено се наблюдават остеопоротични изменения по костите поради нарушение в обмяната на веществата и намаляване на количеството естроген в женския организъм. Застаряващия организъм не е в състояние да използва максимално постъпващите в него минерали и витамини и всички останали хранителни вещества. В следствие на това костите стават по чупливи и отреагират на по-слаби въздействащи сили. Ищцата е представила документ/фактура/ за осъществен курс на рехабилитация в домашни условия от рехабилитатор в гр.С.. Това е провела през м.април 2024г. По отношение на психичното ѝ състояние след настъпилото ПТП от 05.03.24 г., при клиничния преглед и разговор с ищцата се установи, че тя е посетила невролог, който е предписал успокояващ медикамент/Деанксит/. Ищцата през възстановителния си период не е прилагала специална хранителна диета и не е приемала витамини и минерали, като допълнителни медикаменти. Веднага след дехоспитализацията от КОТ при УМБАЛ-С. С. К. е била приета в ОФРМ на същата болница. Там е провела първия етап от следоперативната рехабилитация на ставните движения на десния крак.

В съдебно заседание вещото лице уточни, че проблемите при възстановяване са с оглед на възрастта. Ищцата се е качила от средната врата и веднага се е хванала за лоста, който е в ляво на вътрешната страна на седалките. Никъде в автобусите или тролейбусите няма указания, че задължително човек трябва да е седнал, той може да бъде и прав. Това е отслабващ момент в мускулната сила на ръката на тази възраст. Ако тя беше седнала при условие, че има свободна седалка, най-вероятно е тя да не падне.

От назначената по делото съдебно автотехническа експертиза се установява, че ПТП е настъпило в гр. С. при ясно време, суха асфалтова настилка, в светлата част на денонощието. Тролейбус Шкода 26 Тр Соларис с инв. № **, управляван от Н. И. К. е потеглял от спирка „Т.“, по бул. „* **“ в

посока от юг на север. Участъкът от пътя в района на ПТП е хоризонтален и прав. В материалите по делото, както и материалите по ДП няма данни да е имало други ПС или други фактори, които да са оказали влияние на пътната обстановка и да са довели до настъпване на процесното ПТП. От техническа гледна точка, под понятието „рязко потегляне“ следва да се разбира потегляне, при което скоростта от 0 км/ч се променя /нараства/ значително, за кратко време, с ускорение по-голямо от комфортабилното, при което правостоящите пътници запазват устойчиво надлъжно положение, без да паднат назад. От техническа гледна точка няма понятие „най-безопасно място“. Допустимо е в превозните средства за обществен превоз на пътници да има и правостоящи. В този смисъл изборът на място няма никакво отношение с установената пътна обстановка и останалите от значение за пътния инцидент обстоятелства, още повече, че мястото е заето от пострадалата, когато автобуса е бил в покой на автобусна спирка и към този момент пътната обстановка е била напълно спокойна и безопасна. С. К. - З. е била правостоящ пътник в тролейбуса. Държала се е с лявата си ръка за вертикалната дръжка /тръба/, която се намира до първата седалка вляво преди произшествието и по време на рязкото потегляне на тролейбуса. Пострадалата е взела всички възможни мерки за собствената си безопасност, след като се е качила в автобуса и е НЯМАЛА техническата възможност да предотврати настъпването на причинените ѝ травматични увреждания. На 05.03.2024 г. в гр. С., по бул. „* **“ в посока от юг на север, по линия № 2 се е движел тролейбус Шкода 26 Тр Соларис с инв. № **, управляван от Н. И. К.. Било е светлата част на денонощието. Времето е било ясно, видимостта е била нормална, а пътната настилка е била суха. Участъкът от пътя в района на ПТП е хоризонтален и прав. Около 09:46 ч., тролейбусът пристигнал на спирка „Т.“ и водачът е спрял за слизване и качване на пътници. През средната врата (втората отпред назад) се е качила С. С. К.. Била е правостояща в тролейбуса, като с лявата ръка се е държала за вертикалната дръжка /тръба/, която се намира до първата седалка вляво. Тролейбусът потеглил първоначално плавно и достигнал скорост около 6 км/ч, след което е последвало рязко повишаване на скоростта до около 25 км/ч. В резултат на инерционните сили, пътничката е „полетяла“ назад и е изпуснала дръжката. Тялото ѝ е изпаднало на пода, пред средната врата, разположено на дясната си страна. Пострадалата е останала на пода със свити колене, с крака насочени към предната част на автобуса. При падането, главата на пострадалата се е ударила в задната вертикална дръжка /тръба/ до вратата. Вследствие на ПТП са причинени телесни увреждания на С. К. - З.. Преди настъпване на ПТП, скоростта на движение на тролейбуса е била променлива, като е нараствала от покой - първоначално се е повишила плавно до около 6 км/ч, а после внезапно е достигнала до около 25 км/ч. Скоростта на движение на тролейбуса към момента на инцидента е била 25 км/ч. Технически правилно е при превозване на пътници, водачът преди потегляне и по време на движение да осигури всички условия за безопасното им превозване, като при потегляне повишава плавно скоростта си на движение с комфортабилно

ускорение (около 2 м/сек²) така, че правостоящите пътници да запазят устойчивото си надлъжно положение, без да паднат назад. Водачът на тролейбус от градския транспорт Шкода 26 ТР с инв. № ** е имал техническата възможност да предотврати настъпването на ПТП като при потегляне повишава плавно скоростта си на движение с комфортабилно ускорение (около 2 м/сек²) така, че правостоящите пътници да запазят устойчивото си надлъжно положение, без да паднат назад. Ускорението на тролейбуса е в причинна връзка със загубата на надлъжна устойчивост на пострадалата ищца, тъй като тялото ѝ рязко се е ускорило назад и тя не е успяла да се задържи с лявата си ръка за дръжката, където се е държала към този момент.

В съдебно заседание вещото лице уточни, че в конкретния пътен инцидент пострадалата се е държала с лявата ръка и е била в такава позиция с лице към посоката на движението и това напълно отговаря на механизма, по който тя се е завъртяла. Другите пътници, дори да е имало правостоящи, те може да са били странично, да са се държали с друга позиция на тялото или захват. Ако пътничката беше на седалка няма да падне, при потегляне на седалката тялото се измества назад. Някои седалки са с гръб по посока на движението, при едно такова движение ще падне с лице напред.

Предвид установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

За да се ангажира отговорността на застрахователя по чл. 432, ал. 1 от КЗ, е необходимо към момента на увреждането да съществува валидно застрахователно правоотношение, породено от договор за застраховка „Гражданска отговорност“, между прекия причинител на вредата и застрахователя, при спазване на изискванията на чл. 380 от КЗ. В случая между страните не е спорно наличието на валидно застрахователно правоотношение към датата на процесното ПТП - 05.03.2024 г., по силата на което ответникът по делото е поел задължение да обезщети увредените при използването на застрахования автомобил трети лица.

На следващо място следва да са налице и всички кумулативни предпоставки от фактическия състав на чл. 45 от ЗЗД, пораждащи основание за отговорност на прекия причинител - застрахован спрямо увредения за обезщетяване на причинените вреди.

Съгласно чл. 413, ал. 2 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК), влезлите в сила присъди и решения са задължителни за гражданския съд по въпросите: извършено ли е деянието, виновен ли е деецът и наказуемо ли е деянието. Аналогична е разпоредбата и на чл. 300 ГПК. Видно от приложеното АНД № 1283/2025 г. по описа на РС С. с протоколно

определение от 22.05.2025г. съдът е одобрил споразумение, с което Н. И. К. се е признал за виновен за това, че на 05.03.2024 г., в гр. С., при управление на моторно превозно средство - електрически тролейбус, обслужващ градския транспорт, марка „Шкода“, модел „26ТР“ с инвентарен номер № **, нарушил правилата за движение, визирани в Закона за движението по пътищата /ЗДВП/ и по непредпазливост е причинил на пътника С. С. К. средна телесна повреда.

Поради това съдът приема, че деянието на водача на електрически тролейбус Шкода осъществява всички признаци /обективни и субективен/ на деликтния състав по чл. 45 от ЗЗД. Следователно отговорността на застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, на основание чл. 432, ал. 1 от КЗ следва да бъде ангажирана, като предявения иск за неимуществени и имуществени вреди се явява доказан по основание.

Налице е и последният признак за уважаване на предявените иски – причинно следствена връзка между процесното ПТП и получените от ищеца вреди, видно от заключението на СМЕ която сочи, че в конкретният случай е налице пряка причинно-следствена връзка между получените травматични увреждания и настъпилото ПТП.

Обезщетението за неимуществени вреди, съгл. чл. 52 от ЗЗД, се определя от съда, като съобрази обществения критерий за справедливост и действително претърпените от ищеца неимуществени вреди от настъпилото ПТП, като се съобрази, че болките и страданията и другите нематериални последици в житейски аспект обикновено не се ограничават само до изживените в момента на самото ПТП такива, а продължават и след това.

От заключението на изготвените по делото съдебномедицинска експертиза безспорно се установи, че в резултат на ПТП от 05.03.2024г. ищцата е получила пертрохантерна фрактура на дясното бедро, закрыта. Вещото лице заключава, че такова счупване на бедрената кост е една от най-сериозните и болезнени травми по човешкото тяло. Това счупване е причинило на ищцата трайно затруднение на движенията на десния долен крайник за дълъг период от време. Възстановителния период е около 10-12 месеца. Тази травма покрива медикобиологичния квалифициращ признак на средна телесна повреда. Или в случая реално се касае за една тежка и сложна травма наложила оперативна интервенция.

От събраните по делото доказателства се установи, че възстановяването на ищцата е продължило повече от 12 месеца. В продължение на месеци е

ходила с две патерици, след това с една патерица, а след това и до настоящия момент се придвижва с бастун.

Въпреки проведените от няколко физиотерапевтични курса, към настоящия момент не е възстановена напълно. Налице е затруднение и ограничение в движението на дясната тазобедрена става. Остатъчните увреждания имат траен и необратим характер и ще продължат занапред да влошават качеството ѝ на живот.

При определяне на обезщетението за неимуществени вреди съдът е длъжен да отчете и начина, по който ПТП се отразява на психиката на пострадалия. В конкретния случай ПТП се е отразило върху психиката ѝ, като и е причинило емоционален и социален дискомфорт. Получила страхова невроза с пристъпи, като понякога забравя в кой град живее. От събраните свидетелски показания се установи, че преди настъпване на ПТП е живеела самостоятелно. След инцидента живее със семейството на сина си, не иска да ходи на балнеолечение, защото ѝ е невъзможно да се справя сама.

Силните болки в първите дни и след това, изискването за спазване на леглови режим, невъзможността да движи травмирания крак, ползването на помощни средства за придвижване след това, наличието на остатъчни болки и нарушена подвижност и към момента са достатъчни основания за съда да стигне до извод, че обезщетението за болките и негативните изживявания на ищцата следва да е в значителен размер. Обезщетени следва да бъдат и всички негативни изживения от факта, че жена на нейната възраст която е била напълно самостоятелна, в един момент е станала абсолютно зависима от грижите на други хора за поддържане на човешките си потребности.

Ето защо съдът намира, че предявения иск за неимуществени вреди следва да бъде уважен в пълния претендиран размер от 40 903,35 евро /80 000 лв./.

Съдът намира, че следва да вземе становище по направеното възражение от проц. представител на ответника, че ищца с поведението си е допринесъл за настъпване на вредоносния резултат.

За да бъде намалено обезщетението за вреди съгласно чл. 51, ал. 2 ЗЗД, увреденият трябва да е допринесъл за тяхното настъпване, като от значение е наличието на причинна връзка между поведението на пострадалия и настъпилния вредоносен резултат, без да е необходимо пострадалият да има

вина. Необходимо е приносът на увреденото лице да е конкретен, т. е. да се изразява в извършването на определени действия или въздържането от такива действия от страна на увреденото лице. Принос по смисъла на посочения законов текст е налице винаги, когато пострадалият с поведението си е създал предпоставки за осъществяване на деликта и за възникване на вредите или е улеснил механизма на увреждането, предизвиквайки по този начин и самите вреди. Следователно съпричиняване на вредоносния резултат ще е налице, ако поведението на увредения е станало причина или е повлияло по някакъв начин върху действията на причинителя на вредата.

В конкретния случай такъв принос ответникът не доказва по никакъв начин. В заключението на изготвената по делото САТЕ е прието, че от техническа гледна точка няма понятие „най-безопасно място“. В превозните средства за обществен превоз на пътници има седащи и правостоящи. Вещото лице посочва, че пътник е лице, което се намира в превозното средство и не участва в неговото управление. Поради което изборът на място няма отношение с пътната обстановка. В конкретния случай мястото е заето от пострадалата, когато автобуса е бил в покой на автобусна спирка и към този момент пътната обстановка е била напълно спокойна и безопасна. Вещото посочва, че ищцата е била правостоящ пътник в тролейбуса. Държала се е с лявата си ръка за вертикалната дръжка /тръба/, която се намира до първата седалка вляво преди произшествието и по време на рязкото потегляне на тролейбуса. Или извода който се налага е, че пострадалата е взела всички необходими мерки за собствената си безопасност и е нямала техническата възможност да предотврати настъпването на причинените ѝ травматични увреждания.

Вина за настъпването на ПТП има единствено шофьорът на електрическия тролейбус, който при потегляне не повишава плавно скоростта си на движение с комфортабилно ускорение (около 2 м/сек²) така, че правостоящите пътници да запазят устойчивото си надлъжно положение, без да паднат назад, за което е признат за виновен с влязло в сила споразумение.

По отношение на възражението за непровеждане на правилно и лечение: от събраните по делото доказателства се установи, че след изписването ѝ от болницата, ищцата е продължила да провежда физиотерапия в дома си, като за целта е ползвала услугите на физиотерапевт. Установи се също така, че ищцата е спазвала стриктно всички лекарски предписания и е положила максимални усилия да възстанови здравето си. От заключението на СМЕ се установи, че ищцата не е имала хронични заболявания преди процесното ПТП, които да повлияят на възстановителния процес.

По отношение на искът за имуществени вреди съдът намира следното:

От заключението на изготвената и приета по делото съдебномедицинска експертиза се установи, че всички медикаменти и консумативи от приложените по делото фактури и касови бележки са в пряка причинно следствена връзка с получените травматични увреждания при ПТП на 05.03.2024 г., поради което предявения иск за имуществени вреди е основателен в размер от 1436,22 евро /2809 лева/.

Заявена е и претенция за присъждане на обезщетение за забава, считано от 11.04.2024 г. Съгласно КЗ отговорността на застрахователя за лихви, дължими от застрахования на увреденото лице е ограничена и това задължение е за периода след датата, на която застрахователя е бил уведомен за настъпване на застрахователното събитие било от застрахования, било от увреденото лице. При това разпоредбата на чл. 498 от действащия КЗ предвижда задължение на увреденото лице при настъпване на застрахователното събитие да предяви претенцията си първо пред застрахователя и едва, ако същия не е платил в срока по чл. 496 от КЗ, откаже да плати обезщетение или ако увреденото лице не е съгласно с размера на определеното или изплатеното обезщетение, то може да предяви прекия иск по чл. 432 от КЗ срещу застрахователя. В конкретния случай пострадалата е уведомила застрахователя на 11.04.2024 г., когато е заведена застрахователната претенция, поради което следва да се приеме, че именно от тази дата за него настъпва задължението да заплаща лихва за забава по чл. 429, ал. 2, т. 2, вр. с ал. 3 от КЗ. В конкретния случай лихва за забава върху горепосоченото обезщетение се претендира от тази дата, поради което претенцията е основателна и следва да бъде уважена така, както е поискана в ИМ.

По разноските:

Ищецът е освободен от заплащане на държавна такса и разноски, поради което ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на СтОС държавна такса върху уважената част от исковете в размер на 1693,58 евро, както и сумата 204,52 евро, възнаграждение за вещи лица.

При този изход на спора ответникът следва да бъде осъден да заплати на адв. М. З. – АК С., адвокатско възнаграждение по чл. 38 от ЗА в размер на 3901,62 евро.

Водим от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „З.“ АД, с ЕИК **, със седалище и адрес на управление гр. С.** да заплати на С. С. К.-З. с ЕГН *****, с постоянен адрес гр. К.**, чрез адвокат М. З., АК С., сумата от 40 903,35 евро /четиридесет хиляди деветстотин и три евро и тридесет и пет евро цента/, представляващи обезщетение за причинените ѝ неимуществени вреди - претърпени болки и страдания от ПТП, настъпило на 05.03.2024 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 11.04.2024 г., до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА „З.“ АД, с ЕИК **, със седалище и адрес на управление гр. С.** да заплати на С. С. К.-З. с ЕГН *****, с постоянен адрес гр. К.**, чрез адвокат М. З., АК С., сумата от 1436,22 евро /хиляда четирисотин тридесет и шест евро и двадесет и два евро цента/, представляващи обезщетение за причинените ѝ имуществени вреди – разходи за изследвания, медикаменти и консумативи от ПТП, настъпило на 05.03.2024г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 11.04.2024 г., до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА З.“ АД, с ЕИК **, със седалище и адрес на управление гр. С.**, да заплати на адв. М. З., адв. възнаграждение по чл. 38 от ЗА в размер на 3901,62 евро.

ОСЪЖДА З.“ АД, с ЕИК **, със седалище и адрес на управление гр. С.**, да заплати сумата от 1693,58 евро /хиляда шестстотин деветдесет и три евро и петдесет и осем евро цента/ държавна такса, както и сумата 204,52 евро, /двеста и четири евро и петдесет и два евро цента/, възнаграждение за вещи лица, представляващи разноски платени от бюджета, по сметка на ОС С..

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в двуседмичен срок от съобщението, чрез ОС С. пред П. апелативен съд.

Съдия при Окръжен съд – С.: _____